

Závěsem prošla žena s dvěma sklenicemi piva a postavila je na vlhké plstěné tácky. „Za pět minut je tu vlak.“

„Co říkala?“ zeptala se dívka.

„Že za pět minut přijede vlak.“

Děvče se na ženu mile usmálo místo poděkování.

„Raději přenesu kufry na druhou stranu nádraží,“ řekl muž. Usmála se na něj.

„Dobře. Pak se vrať a dopijeme pivo.“

Zvedl oba těžké kufry a vlekl je kolem nádražní budovy k druhé koleji. Podíval se na trať, ale vlak ještě nebylo vidět. Při návratu prošel výčepem, kde pili lidé čekající na vlak. Vypil u pultu jeden Anis a prohlížel si lidi. Všichni tam rozumně čekali na vlak. Prošel korálkovým závěsem. Seděla u stolu a usmála se na něj.

„Je ti líp?“ zeptal se.

„Je mi prima,“ řekla. „Nic mi není. Je mi prima.“

Dveře Henryho jídelny se rozlétly a vstoupili dva muži. Sedli si k pultu.

„Co to bude?“ zeptal se jich George.

„Nevím,“ řekl jeden. „Co chceš jíst, Ale?“

„Nevím,“ řekl Al. „Nevím, co chci.“

Venku se stmívalo. Za oknem se rozsvítila lucerna. Ti dva u pultu si prohlíželi jídelní lístek. Nick Adams je pozoroval z druhého konce pultu. Když vešli, mluvil právě s Georgem.

„Já si dám smažený vepřový kotlet s jablečnou omáčkou a štouchané brambory.“

„Ještě to není hotové.“

„Tak proč jste to krucifix napsali na jídelní lístek?“

„To bude k večeři,“ vysvětloval George. „Po šesté to můžete dostat.“

George se ohlédl po hodinách na stěně za pultem.

„Je pět hodin.“

„Hodiny ukazují čtvrt na šest a pět minut,“ řekl ten druhý.

„Jdou o dvacet minut napřed.“

„Jděte do háje i s vašimi hodinami,“ řekl první. „Co nám dáte k jídlu?“

„Můžete mít všechny druhy sendvičů,“ řekl George. „Můžete dostat šunku s vejci, vejce na špeku, játra na slanině nebo řízek.“

„Dejte mi kuřecí krokety s hráškem a smetanovou omáčkou a se štouchanými brambory.“

„To je taky večeře.“

„Všechno, co si řekneme, je večeře, co? Pěkně to vedeš!“

„Dejte si šunku s vejci, vejce na špeku, játra —“

„Jednu šunku s vejci,“ řekl ten, který se jmenoval Al. Přišel v tvrdáku a černém převlečnicku, zapnutém odshora

dolů. Měl drobný bledý obličej a tenké rty. Kolem krku hedvábný šál a na rukou rukavice.

„Pro mě vejce na špeku,“ řekl ten druhý. Byl asi tak stejně velký jako Al. Ve tváři si nebyli vůbec podobní, ale oblečení byli jako dvojčata. Oba měli převlečníky, které jim byly malé. Seděli nakloněni nad pult a opírali se o lokty.

„Máte něco k pití?“ zeptal se Al.

„Pivo, limonádu, zázvorové pivo,“ řekl George.

„Myslel jsem něco k napití.“

„Jen to, co jsem řek.“

„Světový město,“ řekl ten druhý. „Jak se to vlastně jmenuje?“

„Summit.“

„Slyšels to někdy?“ zeptal se Al kamaráda.

„Ne,“ řekl kamarád.

„Co tu děláte večer?“ zeptal se Al George.

„Daj si večeri,“ řekl jeho kamarád. „Všichni se tu sejdou a daj si obrovskou večeri.“

„To je vono,“ řekl George.

„Myslíš, že je to vono?“ zeptal se Al George.

„Jasně.“

„Ty jseš ale takovej šikulda, že jo?“

„Jasně,“ řekl George.

„To teda nejseš,“ řekl ten druhý mužík. „Nebo jo, Ale?“

„Je blbej,“ řekl Al. Obrátil se k Nickovi: „Jakpak ty se jmenuješ?“

„Adams.“

„Další šikulda,“ řekl Al. „No není to šikulda, Maxi?“

„Je to tu samej šikulda,“ řekl Max.

George položil na pult dva velké ploché talíře, jeden s šunkou a s vejci, druhý s vejci na špeku. Přidal k nim dva talířky smažených brambor a zavřel okénko do kuchyně.

„Který je váš?“ zeptal se Ala.

„Ty si to nepamatuješ?“

„Šunka s vejci.“

„No prostě šikulda,“ řekl Max. Natáhl se pro šunku s vejci. Oba muži jedli v rukavicích. George se díval, jak jedí.

„Co koukáš?“ Max na George.

„Jen tak.“

„Houby. Koukal jsi na mě.“

„On to třeba myslel z legrace, Maxi,“ řekl Al.

George se usmál.

„Ty se moc nesměj,“ řekl mu Max. „Ty se tu vůbec nesměj, víš!“

„Dobře,“ řekl George.

„On si myslí, že je to tak dobře.“ Max se obrátil na Ala.

„Myslí, že je to dobře. To je ohromný.“

„Jó, to je myslitel,“ řekl Al. Jedli dál.

„Jak že se jmenuje tamten šikulda u pultu?“ zeptal se Al Maxe.

„Hele, šikuldo,“ řekl Max Nickovi. „Jdi pěkně na druhou stranu pultu k svému kamarádovi.“

„Proč?“ zeptal se Nick.

„Proto.“

„Rači už jdi, šikuldo,“ řekl Al. Nick šel za pult.

„Co má bejt?“ zeptal se George.

„Do toho ti nic není,“ řekl Al. „Kdo je v kuchyni?“

„Černej.“

„Co tím myslíš — černej?“

„Černýho kuchaře.“

„Řekni mu, at sem jde.“

„Proč?“

„Řekni mu, at sem jde.“

„Kde si myslíte, že jste?“

„My víme moc dobře, kde jsme,“ řekl ten, kterému říkali Max. „Vypadáme jako hlupáci?“

„Mluvíš jako hlupák,“ řekl mu Al. „Proč se kruci hádáš s tímhle klukem? Poslouchej,“ řekl Georgeovi, „pověz černýmu, aby sem přišel.“

„Co mu chcete udělat?“

„Nic. Pohní mozkiem, šikuldo. Co bychom dělali černochovi?“

George pootevřel špehýrku, která vedla do kuchyně. „Same,“ zavolal. „Pojď sem na minutu.“

Dveře do kuchyně se otevřely a černocho vešel. „Vo co de?“ zeptal se. Oba muži u pultu na něj pohlédli.

„Klid, černej. Zůstaň tam stát,“ řekl Al.

Černý Sam tam stál v zástěře a koukal na ty dva muže sedící za pultem. „Ano, pane,“ řekl. Al sklouzl ze stoličky.

„Půjdu tedka do kuchyně s černochem a s šikuldou,“ řekl. „Běž zpátky do kuchyně, černej. A ty di s nim, šikuldo.“ Mužík šel za Nickem a za kuchařem Samem do kuchyně.

Dveře se za nimi zavřely. Ten, kterému říkali Max, seděl u pultu naproti Georgeovi. Nedíval se na George, ale do zrcadla, které se táhlo za pultem po celé délce stěny. U Henryho bývala dřív hospoda, kterou přestavěli na jídelnu.

„Tak co, šikuldo, proč něco neřekneš?“ řekl Max a přitom koukal do zrcadla.

„O co tu vlastně jde?“

„Hej, Ale,“ zavolal Max, „šikulda by rád věděl, vo co tu vlastně de.“

„Proč mu to neřekneš?“ bylo slyšet z kuchyně Alův hlas.

„Co myslíš, vo co tu de?“

„Nevím.“

„Co myslíš?“

Po celou tu dobu, co mluvil, se Max neustále díval do zrcadla.

„Raději nic neřeknu.“

„Hele, Ale, šikulda říká, že raději neřekne, co si myslí, vo co tu vlastně de.“

„No dobře, já vás slyším,“ řekl Al z kuchyně. Podložil lahvi od kečupu otevřené okénko, kterým se vracejí talíře do kuchyně. „Poslouchej, šikuldo,“ řekl z kuchyně Georgeovi. „Postav se kousek dál u pultu. A ty se hni kousek doleva, Maxi.“ Byl jako fotograf, který aranžuje skupinový snímek.

„Bav se se mnou, šikuldo,“ řekl Max. „Co myslíš, že se tu bude dít?“

George neřekl vůbec nic.

„Tak já ti to povím,“ řekl Max. „Zabijeme tu jednoho Švéda. Znáš velkého Švéda, co se jmenuje Ole Andreson?“

„Ano.“

„Chodí sem každé večer, že jo?“

„Občas sem přijde.“

„Chodí sem v šest hodin, že jo?“

„Když přijde.“

„A my to všechno víme, šikuldo,“ řekl Max. „Mluvme o něčem jiným. Chodíš do biografu?“

„Jednou za čas.“

„Měl bys víc chodit do biografu. Biograf, to je něco pro takového šikuldu, jako si ty.“

„Proč chcete zabít Ole Andresona? Co vám kdy udělal?“

„Neměl příležitost nám něco udělat. Nikdy nás neviděl.“

„A uvidí nás jenom jednou,“ řekl Al z kuchyně.

„Tak proč ho teda chcete zabít?“ zeptal se George.

„Pro jednoho kamaráda. Jen abychom vyhověli kamarádovi, šikuldo.“

„Mlč,“ řekl Al z kuchyně. „Moc kecáš.“

„No ale vždyt musím bavit šikuldu. No ne, šikuldo?“

„Moc a moc kecáš,“ řekl Al. „Tady černej s mým malým šikuldou se bavěj sami. Mám je tu svázaný jako párek přítelkyň z kláštera.“

„Předpokládám, že si byl v klášteře?“

„To nikdy nevíš.“

„Byl si v košer klášteře. Tam si byl.“

George se podíval na hodiny.

„Kdyby někdo přišel, řekneš jim, že má kuchař volno, a kdyby i přesto zůstali, řekneš jim, že půjdeš sám dozadu a sám jim to uvaříš. Je ti to jasný, šikuldo?“

„Dost,“ řekl George. „Co s náma uděláte potom?“

„To se uvidí,“ řekl Max. „To je taková věc, co jeden nikdy neví hned.“

George se podíval na hodiny. Bylo čtvrt na sedm. Dveře z ulice se otevřely. Přišel řidič tramvaje.

„Nazdar, Georgi,“ řekl. „Můžu dostat večerí?“

„Sam si odskočil,“ řekl George. „Vrátí se asi za půl hodiny.“

„Půjdu rači dál,“ řekl řidič. George se podíval na hodiny. Bylo šest dvacet.

„To bylo prima, šikuldo,“ řekl Max. „Jseš doopravdovský malý džentlmen.“

„Věděl, že bych mu urazil hlavu,“ řekl Al v kuchyni.

„Ne,“ řekl Max. „To není tak. Šikulda je prima. Je to prima kluk. Líbí se mi.“

V šest padesát pět řekl George: „Nepřijde.“

Do jídelny přišli ještě dva lidé. Jednou musel George jít do kuchyně a udělat vejce se šunkou do chleba „na cestu“, který si nějaký chlapík chtěl vzít s sebou. V kuchyni uviděl Ala s buřinkou v týle sedět na stoličce za okénkem s ústím zkrácené pušky opřeným o rám. Nick s kuchařem byli svázaní zády k sobě v koutě, oba s ručníkem v ústech. George udělal chleby, zabalil je do impregnovaného papíru, vstrčil do pytlíku, přinesl je a ten chlapík mu zaplatil a odešel.

„Šikulda umí všechno,“ řekl Max. „Dovede vařit a vůbec všechno. Ty bys byl docela dobrá manželka, šikuldo.“

„Ano?“ řekl George. „Ten váš přítel Ole Andreson už nepříjde.“

„Dáme mu deset minut,“ řekl Max.

Max se díval do zrcadla a na hodiny. Ručičky ukazovaly sedm a pak sedm a pět minut.

„Pojď, Ale,“ řekl Max. „Rači půjdeme. Nepříjde.“

„Rači mu dejme ještě pět minut,“ řekl Al z kuchyně.

V těchto pěti minutách přišel jeden zákazník a George mu vysvětlil, že má nemocného kuchaře.

„Tak proč si kruci nevezmete jiného?“ ptal se ten člověk.

„Máte tu jídelnu nebo ne?“ Odešel.

„Pojď, Ale,“ řekl Max.

„Co s tím černým a s oběma šikuldama?“

„Ty sou dobrý.“

„Myslíš?“

„Jasně. Tady už jsme hotový.“

„Nelíbí se mi to,“ řekl Al. „Je to slabota. Moc kecáš.“

„Ale di do háje,“ řekl Max. „Museli jsme se bavit, né?“

„Stejně ti to moc mluví,“ řekl Al. Vyšel z kuchyně. Zkrácené hlavně pušky mu pod pasem těsného kabátu dělaly malou bouli. Narovnal si kabát rukou v rukavici.

„Na shledanou, šikuldo,“ řekl Georgeovi. „Máš obrovský štěstí.“

„Fakt,“ řekl Max. „Měl bys sázet na dostihy, šikuldo.“

Vyšli oba ze dveří. George je pozoroval oknem, jak procházejí pod lucernou a přecházejí ulici. V těsných kabátech a s buřinkami vypadali jak z kabaretu. George se vrátil létacími dveřmi do kuchyně a rozvázal Nicka a kuchaře.

„Jednou to stačilo,“ řekl kuchař Sam. „Jednou mi to stačilo.“

Nick vstal. Ještě nikdy neměl ručník v ústech.

„Hele,“ řekl, „co to bylo za sraby?“ Snažil se z toho dostat.

„Chtěli zabít Ola Andresona,“ řekl George. „Chtěli ho zastřelit, až by se přišel najíst.“

„Ole Andreson?“

„Jasně.“

Kuchař si ohmatával koutky úst.

„Všichni jsou pryč?“ zeptal se.

„Jo,“ řekl George. „Teď už jsou pryč.“

„Nelíbí se mi to,“ řekl kuchař. „Nelíbí se mi to ani trochu.“

„Poslyš,“ řekl George Nickovi. „Měl bys raději zajít za Olem Andresonem.“

„Dobře.“

„Radši byste s tím neměli nic mít,“ řekl kuchař Sam.

„Měli byste se od toho držet hodně daleko.“

„Nechod, když nechceš,“ řekl George.

„Nic nedokážete, když se do toho zamícháte,“ řekl kuchař. „Držte se od toho dál.“

„Půjdu za ním,“ řekl Nick Georgovi. „Kde bydlí?“

Kuchař se odvrátil.

„Malí kluci vždycky věděj, co chtěj dělat,“ řekl.

„Bydlí v Hirschově penziónu,“ řekl George Nickovi.

„Zajdu tam.“

Venku svítila obloukovka mezi holými větvemi stromu.

Nick šel po ulici podél tramvajových kolejí a u příští obloukovky zahrnul do postranní ulice. O tři domy dál byl Hirschův penzión. Nick vystoupil po dvou schodech a zazvonil. Ke dveřím přišla nějaká žena.

„Je tady Ole Andreson?“

„Chcete ho navštívit?“

„Když je doma.“

Nick šel za ženou po několika schodech a až dozadu na konec chodby. Zaklepal na dveře.

„Kdo je?“

„Někdo přišel za váma, pane Andresone,“ řekla žena.

„Nick Adams.“

„Dále.“

Nick otevřel dveře a vešel do pokoje. Ole Andreson ležel na posteli úplně oblečený. Byl kdysi zápasníkem těžké váhy a postel mu byla krátká. Pod hlavou měl dva polštáře. Na Nicka se ani nepodíval.

„Co je?“ zeptal se.

„Byl jsem u Henryho,“ řekl Nick, „a přišli tam dva chlápky a svázali mě a kuchaře a říkali, že vás zabijou.“

Vypadalo to hloupě, tak jak to říkal. Ole Andreson neříkal nic.

„Strčili nás do kuchyně,“ pokračoval Nick. „Chtěli vás zastřelit, až půjdete na večeri.“

Ole Andreson koukal do zdi a neříkal nic.

„George myslel, abych radši šel a řekl vám to.“

„Nic proti tomu nemůžu dělat,“ řekl Ole Andreson.

„Povím vám, jací byli.“

„Nechci vědět, jaký byli,“ řekl Ole Andreson. Koukal do stěny. „Děkuji, žes mi to přišel říct.“

„To nic.“

Nick se díval na toho velkého muže v posteli.

„Nechcete, ábych zašel na policii?“

„Ne,“ řekl Ole Andreson. „To by nebylo k ničemu.“

„Mohl bych ještě něco udělat?“

„Ne, není co dělat.“

„Třeba to byl jen bluf.“

„Ne. Žádnej bluf.“

Ole Andreson se převalil ke zdi.

„Jedno je zvláštní,“ řekl do zdi, „že se prostě nemůžu sebrat a jít ven. Byl jsem tu celý den.“

„Nemůžete odsud odjet?“

„Ne,“ řekl Ole Andreson. „Už mám dost toho kličkování.“ Koukal do zdi.

„Teď už se nedá nic dělat.“

„Nemohl byste to ještě nějak zařídit?“

„Ne. Jsem v háji.“ Mluvil stále stejně jednotvárným hlasem. „Nedá se nic dělat. Za chvílku se asi seberu a půjdu ven.“

„Půjdu radši zpátky za Georgem,“ řekl Nick.

„Na shledanou,“ řekl Ole Andreson. Nepodíval se na Nicka.

„Děkuju za návštěvu.“

Nick odešel. Když zavíral dveře, podíval se ještě na Ole Andresona, jak leží úplně oblečený v posteli a kouká do zdi.

„Byl v pokoji celý den,“ řekla mu v přízemí domácí. „Asi mu není dobře. Povídala jsem mu: ‚Pane Andresone, měl byste se jít projít, když je dneska tak hezký podzimní den,‘ — ale nechce se mu.“

„Nechce jít ven.“

„Mrzí mě, že mu není dobře,“ řekla žena. „Je to ohromně roztomilý člověk. Býval v ringu, víte.“

„Vím.“

„Nikdo by to o něm neřekl, nebýt jeho tváře,“ řekla žena. Stáli a hovořili těsně u domovních dveří. „Ale i tak je to velmi jemný člověk.“

„No, dobrou noc, paní Hirschová,“ řekl Nick.

„Já nejsem Hirschová,“ řekla žena. „Té to tu patří. Já se jí o to jen starám. Jmenuju se Bellová.“

„Tak dobrou noc, paní Bellová,“ řekl Nick.

„Dobrou noc,“ řekla žena.

Nick prošel tmavou ulicí na roh k obloukovce a pak podél tramvajových kolejí k Henryho jídelně. George byl vevnitř, za pultem.

„Byl jsi u Oleho?“

„Ano,“ řekl Nick. „Je doma v pokoji a nechce ven.“

Kuchař otevřel dveře z kuchyně, když zaslechl Nickův hlas.

„Nebudu to poslouchat,“ řekl a zavřel dveře.

„Řekl jsi mu o tom?“ zeptal se George.

„Jasně. Řekl, ale on ví, vo co de.“

„Co chce dělat?“

„Nic.“

„Zabijou ho.“

„Taky si to myslím.“

„Musel se do něčeho zamotat v Chicagu.“

„Taky si to myslím.“

„Je to na houby.“

„Je to hnusné,“ řekl Nick.

Neříkali nic. George se natáhl pro utěrku a utíral pult.

„Co asi udělal?“ řekl Nick.

„Vyběh s někým. Za to je zabíjejí.“

„Odstěhuju se odsud,“ řekl Nick.

„No,“ řekl George. „To je výborný.“

„Nesnesu pomyšlení, že tam v tom pokoji čeká a ví, že tomu neujde. Fuj, hrůza.“

„Teda,“ řekl George, „radši na to nemysli.“